

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Francisci Caietani Societatis Jesu

Gaetano, Alfonso

Excusa Pragæ, Anno 1668

Cap. XIX. De ejus oratione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37359

vinia Bonitas operatur in Reli-
gione prodigia, ut qui degen-
tes in seculo fuerunt veluti spi-
næ, confidant se transforman-
dos in lilia, si non desint Divi-
næ gratiæ. Qui verò à DEO ser-
vati fuerunt ut lilia, metuant,
nè suâ culpâ, & artibus Diaboli,
in Paradiso DEI degenerent in
pungentissimas spinas, dilace-
rantes propriam conscientiam
molestis remorsibus, alios au-
tem malis exemplis.

CAPUT XIX.

De ejus oratione.

PER exercitia harum virtutum
aptissimum se reddidit ad fa-
miliariter versandum cum DEO
in oratione, cui ultra horas de-
sti-

tatem, ab hoc situ abstineret, quod perrarò eveniebat. Ut usitatam horam probè transigeret; attribuebat alia quoque subsequiva tempora orationi, & per totius decursum diei, attollebat cor ad DEUM, dicens, privatâ & extraordinariâ oratione, animum ad communem & ordinariam comparari: quamvis multa illi suppeterent meditationis argumenta, quòd continuè DEO fuerit conjunctus, non adibat tamen illam absque prævia præparatione. Vesperi studiosè prævidebat, quæ postridie meditaretur, atque isti cogitationi indormiebat, ut expergefactus, promptus esset ac alacer ad agendum cum DEO; arbitrabatur enim, quòd, si orationi se
de-

dederet imparatus, Divinae ad-
versum se Majestatis indigna-
tionem provocaret, seque indi-
gnum redderet divino lumine
ac favore, quo, si quis destitua-
tur, deserit mente aridâ oratio-
nem, matrem virtutum ac stabi-
limen vocationis religiosæ.
Modus, quem in oratione ser-
vabat, ut notârunt illi, quos ha-
buit contubernales, erat hic or-
dinarius & constans. Manè, vel
rigidissimâ hieme, præveniebat
surgendi signum, semperque in-
veniebat ab Excitatore in ge-
nua prostratus, deinde se eri-
gens, modicissimo tempore,
paulò ante signum inchoandæ
orationis, aliquantum confi-
stens, expendebat suam vilita-
tem, & Divinae Majestatis excel-

len-

ad-
igna-
indi-
nine,
titua-
ratio-
stabi-
giosæ.
e ser-
os ha-
ic or-
nè, vel
niebat
ue in-
in ge-
e eri-
re,
anda
confi-
vilita-
excel-
len-

lentiam; instar reverentis Au-
lici, submissè Regem suum ve-
nerabatur, ac tum procumbens
in genua, manibus ante pectus
adductis, discooperto capite,
etsi frigus hibernum sæviret, ac
ipse obnoxius esset catarrhis,
& valetudinarius, immotus, ve-
lut statua, absque ulla corporis
acclinatione, vel minima intor-
sione, ad finem usque perseve-
rabat, quasi foret inflexibilis, &
hoc situ minimùm sesqui horam
transigebat. Quod ipsius exem-
plum viva quædam erat adhor-
tatio sociorum, ad orandum at-
tentè ac diligenter, nec non oc-
casio admirationis, quomodo
ab ipso suo tirocinio posset eun-
dem tenorem in orando serva-
re, cum ob sui divexationes &
æгри-

ægritudines debilis esset, ac viribus fractus. Oriebatur hæc perseverantia & religio Francisci, ex viva fide præsentis Divinæ Majestatis, & ex solationum cœlestium abundantia, quæ redundabant in corpus, idque corroborabant, ut suaviter famularetur spiritui. Has cœlestes delicias indicabant lacrymæ, quarum tale obtinuisse videtur moderamen, ut dum versaretur cum alijs, absq; strepitu dulciter ex ejus oculis destillarent, at ille esset solus, non sinè singultibus & profūdis suspirijs scaturirent. Hoc lacrymarum donum non solum se prodebat in oratione, verum etiam in conscientia examine, in sūptione sacrae Synaxeos, & solennibus Ecclesiæ

festis:
tum v
tantâ
colliq
posset
stratæ,
tebatq
nem a
Deo co
vivis a
quorum
sacra du
tarum
medita
pasceba
vinarum
multo
mare v
bat, u
ad imit
tum So
fe-

festis: inprimis verò in nostro-
rum votorum instauratione,
tantâ lacrymarum abundantia
colliquebat, ut proferre non
posset verba formulæ à nobis u-
sata, dum ea innovamus, sen-
tebatque ingentem consolatio-
nem ac voluptatem, quòd se
Deo consecraret, unâ cum tot
viviis ac religiosis holocaustis,
quorum oblationi, quamdiu
sacra durabant, trium penè ho-
rarum spatio intererat. Inter
meditandum, non diu solum
pascebat intellectum rerum di-
vinarum commentatione, sed
multò magis conabatur inflam-
mare voluntatem, & ad labora-
bat, ut meditatio collimaret
ad imitationem Christi, regula-
rum Societatis observationem,
N & quo-

& quotidianorum ejusdem ex-
 ercitorum perfectionem. Non
 optabat solatia habere ac reve-
 lationes, sed revereri D E U M,
 agnoscere voluntatem Divinam,
 ipsius Majestatis, eamque ex-
 qui, vincere seipsum, amare su-
 um Conditorum ac Servatorem.
 Ità indifferens impetrabat vi-
 res, non tantùm pro exercitia-
 tionibus spiritualibus, sed pro
 studijs quoque litterarum, ut
 que in his progressum faceret
 non tam fidebat ingenio vel stu-
 dio, quàm gratiæ D E I; cujus vo-
 luntate se illis credebatur esse
 addictum, & gloriam, iisdem
 incumbendo, exquirebat; atque
 ideo non satis illi erat, D E O se
 ordinarijs temporibus com-
 mendare, sed præterea prius
 quàm

quàm se ad studendum accingeret, modicum orabat, & in occurrentibus dubijs, jam ad JESUM, jam ad MARIAM recurrebat. Defixis quoque humi genibus, DEUM brevi oratione venerabatur egressurus cubiculo, vel ad illud reversus. Post exactè ponderatam lectionem quotidianam, defigebat oculos in effigie Christi crucifixi eâ attentione, ut procul dubio à rerum naturalium speculatione, ad contemplandos Patientis Christi dolores transfiret. Exercitio orationis, quam tanto cum apparatu, reverentiâ atque attentione peragebat, & continuæ abnegationis, ac voluntariæ afflictionis usu, tam altum contemplationis gradum obtinuit,

nuit, ut in DEUM abreptus, quandoque non sentiret intrantes conclave, in quo orationi vacabat, nec portæ pulsus audiret, neque se vocantem perciperet. Hujus argumenti est, quod memoratur, monitum aliquando Patrem Ministrum, abfuisse Franciscum, tum à prima, tum ab altera mensa, & ipsius jussu à quodam fratre quaesitum, qui eo non reperto, ad cubiculum, ejusdemque januam iterato pulsu pertentavit, nullo relato responso: quod ubi nuntiavisset Patri, ablegatus fuit ad referendam ejus januam, non expectatâ respondentis facultate: atque ecce ingressus, reperit Franciscum genibus nixum, tanta cum devotione, ut ipsum à sua-

aptus, à suavi contemplationis somno
intran- avocare ausus non fuerit; tan-
rationi dem tamen illum admonuit,
um au- jam præterijſſe horam, veniret
perci- proinde ad prandium: respon-
ti est, dit Franciscus se jam esse refe-
tum a- ctum: crediderim loquutum,
strum, esse de pretiosis cibus, quos Rex
n à pri- cœlestis amicis suis apparat in
, & i- convivio orationis: sed innu-
re qua- ente illi Fratre, vocari illum à
o, adij- P. Ministro, relictâ oratione; su-
anua- bitò se eò contulit, quò vocabat-
, nullo- tur. Extra tempora deputata
oi nut- orationi, visitabatur à D E O in-
fuit ad- sveltis solatijs, sæpèque ipsius
non- anima, absque ulla prævia præ-
acultra- paratione, replebatur indicibi-
, repe- li lætitiâ ac jubilo, quo sibi ipsi
ixum- ereptus diu persistebat, ac tum-
ipsum- sibi redditus, magnum sentie-
à sua- bat

N 3

bat

bat terrenorum oblectamento- cum D
rum horrorem, & ardentia cor- tudine
lestium deliciarum desideria. num
Meditationi jungebat lectio- tantâ p
nem librorum spiritualium, ut non
quos tantâ animadversione vol- stica,
vebat, ut illa non multùm dif- versatu
ferret à meditatione. Delecta- quod a
batur in primis uovo testamen- tabile,
to, ac tum nostris regulis, exec- gnum,
citijs S. Nostri P. Ignatij, aure in se d
libello de contemptu mundi ac dul
quem semper circumferebat as tantâ
legebat pro suo solatio & spiri- & Div
tuali recreatione, expressitque moda
adeò accuratè, doctrinas in eo quibus
ab excellentissimo spiritualis stens s
vitæ Magistro traditas, ut voca- fereba
ri possit exactissima vitæ ipsius rabili
imago. Per piam lectionem, ad spi
multoque ampliùs familiarem pote
cum

mentum cum Divina Sapiencia consue-
tiam co- tudinem, singulare obtinuit do-
sideria. num differendi de rebus pijs,
lectio. tantâ profunditate & claritate,
alium, ut non in Theologia solùm my-
ne vol- stica, sed etiam in scholastica.
m dif- versatus videretur. Verùm,
electa. quod admodum fuit in illo no-
ramen- tabile, atque consideratione di-
, exer- gnum, est, ipsum, cum tam esset
, aurea in se durus, tam fuisse suavem
mundi ac dulcem in alios, scivissèque
ebat at- tantâ prudentiâ humanâ simul
& spiri- & Divinâ, rationem se accom-
sistit que modandi tempori & personis,
s in eo quibuscum loquebatur. Infi-
ritualis stens sermonibus, quos alij in-
t voca- ferebant sensim sinè sensu, mi-
ipsum rabili illos artificio revocabat
onem, ad spiritum. Verba ipsius, ut-
iarem, pote procedentia ex corde,
cum

N 4

quod

quod Divino flagrabat amore, movebant suaviter animos, & quæ vellet, persuadebant. Absolutâ oratione, stans illam animo revolvebat, adnotabatque Divinas illustrationes. Extra consveta tempora, sæpius interdum discutebat conscientiam, observaveruntque nonnulli, solito magis lacrymari solitum in examine vespertino: iterabat tum identidem hæc verba: *Canis, canis*: non constat autem, an seipsum reprehendendo, an verò repellendo diabolum. Finito examine, se, imitans Servatorem nostrum, prosternebat, vultu & ore terræ diu incumbendo, & quamvis, nè videretur, se obtegeret quibusdam telis, placuit DEO, ut ad nostrum
exem.

exem
iste a
dinis
nem
reper
ac de
mina
pend
quâ e
dend
plius
tisqu
& sec
ctio
quam
fuera

De
xi

exemplum, ab alijs notaretur, iste actus demissionis & pœnitudinis. Non est mirum, juvenem habitum pro Sancto, in se reperisse, quæ reprehenderet ac deploraret; quia oculis illuminatis levissimas culpas expendebat, juxta obligationem, quâ erat obstrictus ad respondendum divinæ gratiæ, quæ ipsius animam complebat, multisque à DEO acceptis beneficijs, & secundùm eminentem perfectionem suæ Religionis, ad quam à DEO singulari modo fuerat vocatus.

CAPUT XX.

De amore Dei & proximi, ac de religione erga Cœlites.

N 5

Post